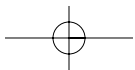
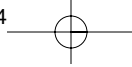

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ: *Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ*

α' έκδοση στην ελληνική γλώσσα: εκδόσεις ΑΙΟΛΟΣ, 2011

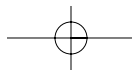
Εικόνα εξωφύλλου: *Κωπαΐδα*, φωτογραφία του Ιάσονα Αποστολίδη από το λεύκωμα Γρηγόρης Βλασσάς, *Ο φωτογράφος Ιάσων Αποστολίδης*, εκδόσεις Αίολος.

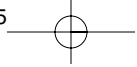
© 2011 Καίτη Βασιλάκου, ketivasilakou.blogspot.com
e-mail: ekaterini77@gmail.com και

© 2011 για την ελληνική γλώσσα: εκδόσεις ΑΙΟΛΟΣ
Χαρ. Τρικούπη 25, 106 81 Αθήνα, τηλ.: 210-33.01.553,
fax: 210-33.01.554
[http: www.aiolos.com.gr](http://www.aiolos.com.gr), e-mail: info@aiolos.com.gr

ISBN 978-960-521-227-8

Η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή επιτρέπεται μόνο μετά από έγγραφη άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το άρθρο 51 του Ν. 2121/93.

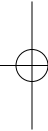
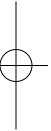

ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

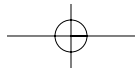
Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ

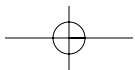
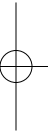
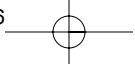
διηγήματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ

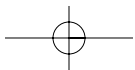
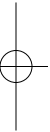
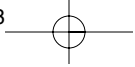
ΑΘΗΝΑ 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ	9
Η ΣΧΕΔΙΑΣΤΡΙΑ	74
COLLAPSUS	126
GAMES	162
Ο ΟΡΦΕΑΣ ΣΤΟΝ ΑΔΗ	166
ΤΑ ΑΠΟΠΑΙΔΙΑ	170
ΤΟ ΑΛΛΟ	173
Η ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΗ	181
ΨΥΧΗ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ	186
Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΥ	188
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΣΤΗ ΦΩΝΗ	193
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ	212
ΑΘΑΝΑΣΙΑ	214

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ

Η Μέριλιν Μονρόε η Τέταρτη ξύπνησε κατά τις έντεκα και το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι ήταν ερωτευμένη. Κάτι τέτοιο της συνέβαινε για πρώτη φορά στην παρούσα ζωή της και επομένως είχε κάθε λόγο να χαίρεται. Κατά καιρούς είχε νιώσει συμπάθεια για κάποιους άνδρες και, καθώς ήταν αδαής από τέτοια πράγματα, είχε νομίσει ότι αυτό που αισθανόταν ήταν έρωτας. Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι είχε κάνει λάθος. Σ' αυτό την είχε βοηθήσει πολύ η Εταιρεία και ειδικά ο δόκτωρ Μόρισον, ο προσωπικός της ψυχίατρος.

Ωστόσο δεν είχε παράπονο από την τέταρτη ζωή της. Μέχρι εκείνη τη στιγμή τής είχε προσφέρει πολλές χαρές και θα ήταν αχαριστία από μέρους της να μην το αναγνωρίσει. Όμως δεν της είχε δώσει ακόμα τον έρωτα, αν και πλησίαζε τα τριάντα, και τα περιθώριά της στένευαν επικίνδυνα. Θα ήταν άδικο να τερματίσει αυτή την τέταρτη ζωή χωρίς να έχει ερωτευτεί. Στις προηγούμενες ζωές της είχε νιώσει αρκετές φορές αυτό το συναίσθημα,

ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

όπως την είχαν πληροφορήσει από τα ημερολόγιά της, και ασφαλώς θα το ένιωθε και στις επόμενες, όμως αυτό δεν σήμαινε ότι έπρεπε να περάσει ολόκληρη την τέταρτη ζωή της ανέραστη.

Γι' αυτό σήμερα η Μέριλιν μπορούσε να αισθάνεται καλύτερα από κάθε άλλη φορά: εκτός από τη λάμψη της, τα χρήματα, τη δόξα και τη μυθική της ομορφιά, στοιχεία που προσέδιδαν στη ζωή της μερίδια αναμφισβήτητης ευτυχίας, τώρα ήταν και ερωτευμένη. Μια μικρή λεπτομέρεια, το γεγονός ότι δεν ήξερε πώς έλεγαν τον αγαπημένο της, δεν είχε βαρύνουσα σημασία. Αρκούσε ένα τηλεφώνημα στον κατάλληλο άνθρωπο, για να ξετρυπώσει σε λίγη ώρα τον σερβιτόρο που της είχε πάρει το μυαλό.

Χουζούρευσε αρκετή ώρα στο μεγάλο κρεβάτι τυλιγμένη στα σατέν σεντόνια της χρώματος σομόν, κάνοντας σχέδια για το πολύ κοντινό μέλλον, μέσα στο οποίο κυκλοφορούσε ο ωραίος σερβιτόρος, και τέλος αποφάσισε να σηκωθεί και να ξεκινήσει τη μέρα της με το καθιερωμένο πρωινό λουτρό της. Στον καθρέφτη του μπάνιου είδε τον εαυτό της, ένα πρόσωπο πασίγνωστο που λάτρευε η ανθρωπότητα εδώ και εκατόν πενήντα περίπου χρόνια, και χαμογέλασε με δικαιολογημένη αυταρέσκεια. Ύστερα χώθηκε στην μπανιέρα απολαμβάνοντας το χλιαρό νερό που έτρεχε πάνω στο αθάνατο σώμα της.

Σήμερα η Εταιρεία της είχε δώσει άδεια. Μπορούσε δηλαδή να κάνει ό,τι της άρεσε και κατά κανόνα η Μέριλιν στα ρεπό της δεν έκανε τίποτα. Μετά την έντονη δη-

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ

μοσιότητα και τις αλλεπάλληλες επαφές της με τον κόσμο του θεάματος, όταν είχε ρεπό, χρειαζόταν ανάπαυση. Αλλά σήμερα η Μέριλιν είχε ξυπνήσει ερωτευμένη, πράγμα που είχε εφοδιάσει τον μηχανισμό της με πρόσθετη ενέργεια.

Και το προσωπικό είχε άδεια σήμερα.

Αυτό ήταν απαίτηση της ίδιας της Μέριλιν, γιατί, όταν είχε ανάγκη από ανάπαυση, δεν της άρεσε να βλέπει άλλους να περιφέρονται στον χώρο της και να ταραζουν τη γαλήνη της. Φυσικά η Εταιρεία δεν της χάλαγε ποτέ χατίρι. Δηλαδή, σχεδόν ποτέ.

Μέσα στο μεγάλο διαμέρισμα επικρατούσε εκείνο το πρωινό απόλυτη ησυχία. Η Μέριλιν άφησε έναν αναστεναγμό ευχαρίστησης και βούλιαξε στο νερό.

Η εικόνα του νεαρού σερβιτόρου ήρθε αμέσως και θρονιάστηκε στο μυαλό της προκαλώντας της διάφορα ωραία συναισθήματα που ως εκείνη τη στιγμή της ήταν άγνωστα. Ανάμεσά τους όμως ξεχώρισε ένα που περιείχε μια ισχυρή δόση αδημονίας κι αυτό της έφερε μια μικρή ταραχή, κάτι που της απαγόρευαν αυστηρά οι γιατροί της.

Έβγαλε το κεφάλι από το νερό και πήρε μερικές βαθιές ανάσες για να φέρει σε ισορροπία τις λεπτεπίλεπτες ψυχικές λειτουργίες της, ενώ παράλληλα σκεφτόταν πως έπρεπε τάχιστα να επικοινωνήσει με τον δόκτορα Μόρισον και να συζητήσει μαζί του το ευχάριστο αυτό γεγονός.

Αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να ενημερώσει και τον Φιλ, διότι τίποτα δεν ήταν δυνατόν να συμβεί στη ζωή της και

ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

να μην περάσει από τον έλεγχό του. Ο Φιλ, φυσικά, θα ενημέρωνε κατόπιν την Εταιρεία και επομένως ο έρωτάς της θα γινόταν σε λίγες ώρες αντικείμενο σύσκεψης στα γραφεία της Εταιρείας που στεγάζονταν ακριβώς πάνω από το διαμέρισμά της.

Τόσο το καλύτερο, σκέφτηκε η Μέριλιν ξαναβουλιάζοντας στο νερό. Δεν θα χρειαζόταν να ψάξει για τον νεαρό σερβιτόρο της. Αυτό το άχαρο έργο θα το αναλάμβανε η Εταιρεία. Αυτή η σκέψη τής έφερε την προσδοκώμενη χαλάρωση, καθώς και η σκέψη ότι σήμερα η μέρα ήταν απολύτως δική της και το διαμέρισμά της θα έμενε βυθισμένο στην υπέροχη σιγή που μόνο στα ρεπό της επικρατούσε. Κανείς δεν θα μπερδευόταν σήμερα στα πόδια της και κανείς δεν θα την παρακολουθούσε.

Αν και πάντα κάποιος την παρακολουθεί. Οι κάμερες ασφαλείας βρίσκονταν παντού σε όλο το μεγάλο διαμέρισμα τοποθετημένες σε καίρια σημεία. Το είχε συνηθίσει όμως αυτό. Από μικρό παιδί είχε μάθει να συμβιώνει μ' αυτές.

Η Μέριλιν Μονρόε η Τέταρτη γνώριζε καλά πόσο πολύτιμη ήταν για την Εταιρεία. Ήταν το σπουδαιότερο απόχτημά της – για την ακρίβεια το μοναδικό της απόχτημα σε ανθρώπινο κλώνο – και είχαν επενδυθεί πάνω της εκατομμύρια δολάρια. Δεν έπρεπε με κανέναν τρόπο να της συμβεί κάποιο ατύχημα που θα τίνανε στον αέρα μια τόσο μεγάλη επιχείρηση.

Φυσικά η Εταιρεία, μετά την τεράστια επιτυχία που

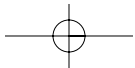

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ

είχε μαζί της, είχε επιχειρήσει να κλωνοποιήσει κι άλλους διάσημους αστέρες του παρελθόντος, αλλά το θέμα είχε σκαλώσει στα δικαστήρια, καθώς πολλοί ήταν αντίθετοι με αυτές τις κλωνοποιήσεις και ο κόσμος είχε διχαστεί σ' αυτό το θέμα. Με την ίδια δεν είχαν προλάβει να κινητοποιηθούν οι ηθικολόγοι και, βέβαια, δεν ήταν δυνατόν να υποχρεώσουν την Εταιρεία να τη σκοτώσει, αφού την είχε ήδη φέρει στη ζωή. Δηλαδή όχι ακριβώς αυτήν. Το θέμα αφορούσε τη Μέριλιν Μονρόε τη Δεύτερη, αυτή που κλωνοποιήθηκε από μια τρίχα της Μέριλιν Μονρόε της Πρώτης, αυτής που είχε γεννηθεί κανονικά από τη μάνα της.

«Τι ανοησίες», σκέφτηκε η Μέριλιν Μονρόε η Τέταρτη μουλιάζοντας μέσα στο χλιαρό νερό της μπανιέρας και απολαμβάνοντας την ησυχία ενός αργόσχολου πρωινού στο σπίτι.

Ποτέ δεν είχε την αίσθηση ότι ήταν ένα αντίγραφο ανθρώπου. Από τη στιγμή που άρχισε να καταλαβαίνει τον κόσμο, είχε διδαχτεί ότι ήταν η Μέριλιν Μονρόε, ο θρύλος του κινηματογράφου των μέσων του εικοστού αιώνα που είχε βρεθεί νεκρή στο κρεβάτι της στα τριάντα πέντε της χρόνια. Ο θάνατός της είχε τότε θεωρηθεί μυστηριώδης· άλλοι έλεγαν πως ήταν ατύχημα, άλλοι αυτοκτονία και άλλοι δολοφονία. Για την ίδια αυτή η λεπτομέρεια δεν είχε καμιά σημασία. Έτσι κι αλλιώς δεν είχε καμιά ανάμνηση της πρώτης ζωής της και ό,τι ήξερε, το είχε μάθει από τα βιβλία και από τις ταινίες που είχε

ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

γυρίσει τότε. Το ίδιο ίσχυε και για τις άλλες δύο προηγούμενες ζωές της, τη δεύτερη και την τρίτη. Η Εταιρεία είχε φροντίσει να καλύψει αυτό το κενό των αναμνήσεων με αναλυτικά ημερολόγια που κρατούσαν ειδικά εκπαιδευμένοι γι' αυτό βιογράφοι, καθώς και με τα προσωπικά της ημερολόγια που ήταν υποχρεωμένη να τηρεί ως Μέριλιν Μονρόε η Δεύτερη και Μέριλιν Μονρόε η Τρίτη.

Η Μέριλιν Μονρόε η Τέταρτη είχε έτσι πλήρη γνώση των προηγούμενων ζωών της και μπορούσε να συνεχίσει να υπάρχει ανενόχλητη μέχρι το τέλος της τέταρτης ζωής της, οπότε θα παρέδιδε τη σκυτάλη στον πέμπτο εαυτό της, ο οποίος θα τη διαδεχόταν μετά τον αναπόφευκτο θάνατό της στα τριάντα της χρόνια.

Δηλαδή όχι και τόσο μακριά στο μέλλον.

— Καλημέρα, Μέριλιν! Η γλυκερή φωνή την καλημέρισε από τα μεγάφωνα, μόλις εκείνη βγήκε από το μπάνιο και στέγνωσε τα μαλλιά της.

— Καλημέρα, Φιλ, απάντησε η Μέριλιν βαριεστημένα.

— Πώς είσαι σήμερα;

— Είμαι πολύ καλά.

— Και πώς σκοπεύεις να περάσεις το ρεπό σου;

Εκείνη σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

— Θα ήθελες να σου δώσω μερικές ιδέες; ρώτησε ευγενικά η φωνή.

— Προς το παρόν θέλω να πάρω το πρωινό μου.

— Φυσικά.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΛΩΝΟΣ

Η φωνή σίγησε και η Μέριλιν πήγε στην κουζίνα και ετοίμασε το πρωινό της.

Δεν είχε παράπονο από την Εταιρεία. Ήταν πολύ διακριτική και δεν την πίεζε ποτέ σε τίποτα. Δηλαδή σχεδόν ποτέ. Εξάλλου η Μέριλιν δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι στην Εταιρεία όφειλε τη ζωή της, μια μακρά ζωή που άγγιζε τον ενάμιση αιώνα μέσα στην άφθαρτη νιότη και τη δόξα. Η Εταιρεία τής τα είχε προσφέρει όλα. Όλα όσα ονειρεύονται οι άνθρωποι και δεν μπορούν να τα αποκτήσουν. Οι ηθικολόγοι και οι οπισθοδρομικοί είχαν άλλη άποψη· επέμεναν να φωνάζουν ότι ήταν μια δυστυχισμένη καρικατούρα, απομίμηση ενός ανθρώπου που είχε πεθάνει εδώ και εκατόν πενήντα τόσα χρόνια.

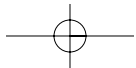
«Τι βλάκες, Θεέ μου!» μονολόγησε η Μέριλιν πίνοντας το γάλα της εμπλουτισμένο με καμιά τριανταριά ουσίες που θα την κρατούσαν σε καλή φυσική κατάσταση.

Η ίδια δεν είχε νιώσει ποτέ της δυστυχισμένη. Η τέταρτη ζωή της, όπως άλλωστε και οι προηγούμενες δύο, ήταν ανέφελες και εξαιρετικά ευχάριστες. Αντίθετα, η πρώτη της ζωή, αυτήν που δεν είχε αναλάβει η Εταιρεία, ήταν πραγματικά άθλια, γεμάτη ανασφάλειες και άγχος. Γι' αυτό και είχε καταφύγει τότε στα ψυχοφάρμακα που τελικά της στοίχισαν αυτή την πρώτη της ζωή.

— Τέλειωσες το πρωινό σου, Μέριλιν; Η γλυκερή φωνή της χάιδεψε απαλά τα αφτιά.

— Ναι, είπε αυτή σκουπίζοντας τα χείλια της.

— Ώρα τότε να γράψουμε το ημερολόγιό σου.

ΚΑΙΤΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

Αυτή ήταν η πρώτη της δουλειά κάθε πρωί. Έπρεπε να απαθανατίσει την κάθε μέρα της για να την παραδώσει στον επόμενο εαυτό της και να συντηρήσει έτσι αδιάκοπη τη μνήμη της σε όλες της τις ζωές. Μερικές φορές αναρωτιόταν τι μπελάς θα ήταν για τον δέκατο ή τον εικοστό εαυτό της να αποστηθίσει τόσες λεπτομέρειες από τις προηγούμενες ζωές του, αλλά αυτό ήταν ένα πρόβλημα του μέλλοντος που προς το παρόν δεν την απασχολούσε.

Πήγε στο γραφείο της και άνοιξε ένα χοντρό βιβλίο που είχε στο εξώφυλλο τον τίτλο: «Το ημερολόγιο της Μέριλιν Μονρόε της Τέταρτης». Το ξεφύλλισε βιαστικά και έφτασε εκεί που είχε σταματήσει την προηγούμενη μέρα. Πήρε το στυλό κι έγραψε την ημερομηνία:

Παρασκευή, δεκαπέντε Φεβρουαρίου 2098.

Μετά σταμάτησε περιμένοντας τις οδηγίες.

— Τι έκανες χθες, Μέριλιν; Ρώτησε η γλυκερή φωνή.

Ας τα συνοψίσουμε πρώτα.

Η Μέριλιν έκανε μια γρήγορη αναδρομή στην προηγούμενη μέρα. Είχε σηκωθεί κατά τις εννιά και είχε το πρώτο της ραντεβού στις δώδεκα και μισή στο ξενοδοχείο «Γκλόμπαλ». Εκεί έδωσε μια μίνι συνέντευξη στο συνεργείο ενός γνωστού καναλιού, όπου απάντησε στις κοινότοπες ερωτήσεις των δημοσιογράφων, φροντίζοντας πάντα να χαμογελά χαδιάρικα σύμφωνα με το στερεότυπό της. Στις δύο το μεσημέρι συναντήθηκε με τον πάμπλουτο ρώσο επιχειρηματία Ιγκόρ Τσερίνιν στα ενδότερα του ξενοδοχείου. Το απόγευμα είχε γυρίσει στο διαμέρισμά